

Ömsesidigt

"när jag va på sjukhuset första gången så va det riktigt tufft"

"jag vet"

"Och de va denna sjuksköterskan en riktig sur en"

"aha"

"och jag hade haft en sån där natt, jag sa till dem, ge mig något, jag skiter i vilket... jag orkar fan inte längre... Och dem bara nej då! Och jag jodå. Och jag hade inte fått många timmar sömn... och in kommer hon inkvittrande och liksom 'upp och hoppa Christer' och jag bara nej... och hon sa, jodå... jag är tillbaka om en timme och då ska du varit och duschat och gjort dig i ordning så får du mat sedan... Och jag blev så arg..."

"aha, precis! Samma sak för mig. Det kändes verkligen som om jag inte skulle klara det, och jag väntade på att ni skulle vakna och gå till jobbet, Men ni gick upp SENARE än vanligt... och jag slogs för varje minut, men jag orkade inte, utan jag gjorde det liksom för er skull och min sinnesro... och morsan liksom 'god morgon' och jag fullständigt exploderade. Liksom här ligger jag och mår piss, va fan tror du god morgon... och morsan exploderade också, ni var ju oroliga för mig, det vet jag, och det va jobbigt för er också, men man tänker liksom inte så i den situationen"

"nej, man orkar inte"

"det är precis det. Efter ni hade dragit till era jobb så kunde jag inte dö längre, jag va FÖR upprörd, så jag lyckades ta mig uppför trappan, och jag hade den här låten med Mars Red Sky Up The Stairs i huvudet, det va konstigt att gå när man egentligen inte orkade"

"man kanske fick en halvtimme sömn om ens det"

"exakt, så det va de. Den dagen började jag googla om kost och så, å på den vägen är det."

"och dem va på mig, för jag kunde inte äta"

"nä men så är det, man tappar lusten tillslut, för mig så blev det värre varje gång jag käkade"

"för mig så smakade mat äckligt. Jag lyckades snacka till mig pannkakor på sjukhuset, men jag fick inte ner dem... Det smakade skit för mig. Hade de varit en tallrik med hundbajs och en med pannkakor så hade det inte spelat någon roll ifrån vilken tallrik jag hade ätit de hade smakat lika illa..."

"oj, nä så vad de ju inte för mig. Jag ÄLSKADE MAT men de va liksom extra jobbigt när man käkade så man tappade motivationen"

"och jag gick ju ner, men tillslut sa dem att jag måste äta, trots att jag inte klarade av att äta egentligen, för det smakade så illa för mig. Men det va för att de ville inte att jag skulle tippa vågen åt andra hållet, för det hade inte varit bra sa dem"

"jag kommer ihåg hur det va att gå, inget fet underfötterna, de va så jävla obehagligt att gå... de va liksom ingenting som dämpade, de va liksom bara ben mot golvet, Och min armbåge brukade skära in i höftbenet" och så satt vi, och så gick konversationen. Inte skryt utan mer en gemytlig konversation från två människor som liksom lite varit med om samma sak. Sedan gick han och lade sig och jag satt uppe själv en stund.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten